

[Knud Jespersen.]

kert, og pegede på, at man skulle have nationaliseret og bragt disse foretagender under kontrol.

Men det er utilladeligt bare at tale, som om de problemer, vi står over for, er fremkaldt af energikrisen, sådan som den blev kaldt. Man må jo ikke glemme, at landbrugsindtjeningsmuligheder er forbedret med 3 mia kr. Det var noget af fællesmarkedet, og nu napper man en milliard kr. til: de nye prisforhøjelser, som forbrugerne også kommer til at betale. Alligevel er det endt galt, alligevel er det sådan, at man står økonomisk hjælpeløs, og at man forbander mørket uden i virkeligheden at gøre forsøg på at tænde lys eller bare håb hos befolkningen.

Når vi pegede på fællesmarkeds-, NATO- og militæruddgifterne i går, er det ingen tilfældighed. Hvis man hvert år bruger 3½ mia kr. til et nytteløst og farligt militær, gør man det ikke ustraffet, og når man så samtidig i folketinget gør det næsten til en lovmæssighed, at man ikke må røre ved de udgifter, ja, så skal man jo tvinges over til at tage fra folke- og invalidepensionisterne og lade stagnere her, til at tage fra de uddannelsessøgende eller lade stagnere her, til at begrænse adgangen til universiteterne osv. Altså, igen er det befolkningen, som man vender sig imod, fordi man har nogle tabuer her, tabuer, der aldeles ikke er anerkendt uden i befolkningen.

Men hvad er det da, vi står over for, hvad er finansloven et bevis på? Det er en afspejling af den krise, der gennemryster hele det kapitalistiske system. Det er en afspejling, der også viser, at man naturligvis kan regere i en periode imod befolkningsflertallet — det er muligt, at den nuværende regering kan sidde til oktober, til november — men at føre en politik, sådan at man får garantier for, at man skulle kunne fortsætte imod befolkningens interesser, det vil næppe føre til succes hverken ved det kommende eller de videre valg, man måtte have.

Hvad agter man at gøre over for den forventede ledighed? Ja, vi ved jo alle sam-

men, at her kan man ikke klare det med at sige, at nu må forbruget skrues ned. Hvis ikke forbruget sættes op, bliver ledigheden endnu større end de 8-10 procent, man taler om. Alligevel vil man ikke gøre noget ved den side af sagen. Man taler om problemerne, siger, at det er også forfærdeligt, at det sker, men i sin politiske handlemåde er man med til at fremkalde katastroferne for de arbejderhjem, der bliver ramt af ledigheden.

Omkostningsdæmpende ydelse, det er et nyt navn for erhvervstilskud. Det stemte vi også om før. Det var 2 mia kr., dem kunne vi have sparet. Alle de store virksomheder havde indregnet de nye prisstigninger, alligevel fandt regeringen og et flertal, herunder beklageligvis også socialdemokratiet, det mere forsvarligt at give ØK 65 mill.kr., at give Christiani & Nielsen 21 mill. kr. osv. Og så sad man i går og skar lidt af til musik-konservatoriet og talte om, at her måtte der spares, og her måtte man have begrænsninger osv. Ja men hvorfor i alverden er det altid sådan, at man tager de små ting, som i virkeligheden bør have og også har et overvejende flertals interesse i vores befolkning? Det er her, man griber ind. Igen er det de samme, der bliver straffet. Igen er det dem, der skaber værdierne, der skal have pisken over nakken.

Tvangsopsparingen, hvem er den rettet til? Er det for at tage penge tilbage fra ØK? Nej, den er rettet til de folk, der er ansat på ØKs kontorer, og som har lige så lidt at sige over for ØK, som regeringen, den nuværende regering, har.

Vi kan lige så godt acceptere det. Hvis vi vil holde os til kendsgerningerne, viser de, at den økonomiske politiks problemer ikke kan løses efter traditionelle og kapitalistiske metoder. Man kan ikke manipulere, overføre og overflytte og stadig væk på en sådan måde, at den arbejdende befolknings værdimæssige andel af nationalindtægten falder.

Det var den omlægning, vi tilsigtede, der er nødvendig. Nogle har kaldt den en kursændring, hvor man skulle opsuge de sorte penge, hvor man skulle standse inflationen,